

אמרות טהורות

מב"ק מרן אדמו"ר שליט"א

פרשת ויקרא - זכור תשע"ו

שנה ב' - גליון ע"ו

יו"ל בס"ד ע"י מכון כרם בית שמואל
שע"י חסידי אלכסנדר

פרשת ויקרא

סעודה שלישית

פר' ויקרא (תחודש) תשע"ה

למשים עצמו כשיריים, וזראשית הכל
טרם יקרב לתורה צריך צשארית שיהיו
ענווים.

יידוע מה שאמר הרה"ק מוהר"ש
מבעלזא זי"ע (פר' צא) על
הכתוב (שמות י"ב) החודש הזה
לכם' סקופי תיבות הוא 'משה', ו'הוא
'לכם' לחדשי הוא ר"ת הלל, ולענינו
נוכל לומר כי מרומז פה ענין הענווה
שהייתה צמשרע"ה וזהלל הזקן.

ובמאור ושבזש (פר' צא) ציאר הכתוב
הנ"ל, כי הנה עיקר העצדות
להשלימות של הצדיקים הוא צענווה,
כי עקב ענווה יראת ד', וזהו הכוונה,
צהפסוק החודש הזה לכם, פירוש
התחדשות זה של ענווה שהלא הלצנה
מיעטה עצמה הוא לכם שאתם חידשתם
דבר זה שהלא זאת היא עצודת הצדיקים,
וזהו שאמרו שנתקשה משה על מולד
הלצנה, פירוש כי כאשר ראה שהלצנה
קטנה כ"כ צמולדה עד שא"א לראותה,
נתקשה ואמר צלצו שעדיין אינו
צמדריגה זו צתכלית הענווה כמו הלצנה
צמולדה שהיא מתכסה מעין כל מחמת

במד"ת (ויקרא ג') ויקרא אל משה זה
שאמר הכתוב גאות אדם תשפילנו
ושפל רוח יתמוך כבוד (משלי כ"ט),
ולכאורה צ"ל דצרי המדרש כי מה
שייכות כתוב זה לכאן, ולהצין עוד מה
שכתב ויקרא צאלף זעירא, ולהצין עוד
מה שהכתוב אומר (פסוק צ') אדם כי
יקריצ מכס למה לא אמר איש כי יקריצ.

וצראה הענין עפ"י מה שכתב
החיד"א (צספרו נחל קדומים,
פר' צא) על מאמר ר' יצחק שלא הייתה
התורה צריכה להתחיל אלא מהחודש
הזה לכם, כי הענין דלא צחר הקצ"ה
צשראל אלא צעבור שהייתה צהם מדת
הענווה, כי הלא גם הגויים מקיימים
מצוות ומשצחים להצוצ"ה, רק מה
שצחר צנו ית"ש לתת לנו את התורה
הוא לצעבור מדת הענווה שצנו, ולכן
ראשית התורה הוא צראשית והוא
צשארית לומר דהתורה ניתנה לישראל
שנקראו ראשית צעבור שהם ענווים
וזהו צשארית כמשז"ל לשאר עמו

גבר, ויתמרמר מאוד ויתחרט וישזב
בתשובה שלימה.

ובזה נבוא אל הביאור צמה שכתב צכאן
אלף זעירא כי הוא מרמז על ענווה
והכנעה שזאת עיקר עצודת הקרבנות,
וזהו גם מה שהציא המדרש הפסוק
הנ"ל וזהו שייכותו לכאן דייקא כי
הענין שצכאן הוא לרמז על ההכנעה
ושפלות, וזהו שנקט הכתוב דווקא איש
כי רצה להוציא צוה העכו"ם שחסרה
להם מעלה זו שאינם נקראים איש
בהיותם חסירים מדת ענווה.

פר' זבור ליל שב"ק תשע"ה

[א] איתא בגמרא (תענית כ"ט ע"א)
משנכנס אדר מרבין בשמחה
ופירש"י (ד"ה משנכנס אדר) ימי ניסים
היו לישראל פורים ופסח, ולכאורה צ"ל
השייכות שבין אלו צ' הדברים שלכן
הזכיר רש"י זה אלל זה, ולהבין עוד
מה שדרשו בגמרא (מגילה ט"ו ע"א)
עה"כ (אסתר ד' י"ז) ויעבור מרדכי
אמר רב שהעביר יום ראשון של פסח
בתענית, ולכאורה למה דווקא צפסח.

אולי נוכל לומר עפ"י מה שכתב בבבלי
יש"שבר (אדר מאמר א' או"ח)

קטנותה, וכמו"כ צריך האדם להיות,
וע"ז אמר לו הקב"ה כזה ראה וקדש,
כלומר באם תהיה בתכלית העניויות כמו
מולד הלצנה אז ראה וקדש, ר"ל שתוכל
לעצוד השי"ת צלצ שלם, ואז יהיה
לעתיד לבוא אור הלצנה כאור החמה,
וזהו ראשון הוא לכם לחדשי השנה, פי'
שלכל התחדשות שצריך הצדיק לחדש
בעצודת ד', התחדשות של ענווה יהיה
עיקר הראשון.

ובישמח משה (פרשה זו, וצפ' נו)
ציאר ענין הקרבנות שלכאורה
צ"ל אם אדם חטא צהמה מה חטאה, רק
הענין הוא כי ע"י הקרבן ישים האדם
אל לבו ויחשוב בעצמו מה זה שצביל
שחטאתי אני ישחט תמורתני בעל חי
שלא חטא ואין עוול צכפו, וצודאי אין
זה כי אם שישתעבד הפחות אל הנכבד
ממנו, כי עי"ז הותר לי לשחוט הצע"ח
תמורתני והייתה נפשו תחת נפשי. והנה
מזה יבוא החוטא ליקח ק"ו בעצמו,
ומה אם הצע"ח לנגד האדם אשר לא
צראו ולא גמלו כל טוב כ"כ, על אחת
כו"כ איך ראוי להאדם להשתעבד
ולהכנע להנכבד מלמ"ה הקב"ה שצראו
והוציאו מאין ליש וגמלו כל טוב ואינו
מקיר השגחתו ממנו אף רגע, ומזה
יבוא לחשוב עם קונוה ולקרוע סגור
לבו עלי חטאיו אשר עבר ופשעיו אשר

יאמר האדם כחי ועוצם ידי עשה לי את החיל הזה הנה לא יתקיימו נכסיו, וזהו שרמזו חז"ל (צ"ה ט"ו ע"ב) הרוצה שיתקיימו נכסיו יטע צהן אדר, היינו שיטע צהן הענין הנרצה צאד"ר שהיה נס מופלג בטבע להתוודע ולהגלות שהכל הוא בהשגחה נפלאה גם כל העניינים הנעשים בטבע.

ובחתם סופר (דרשות, דרוש לשנת הגדול תקצ"ה ד"ה שנת הגדול) ביאר הפסוקים, לעושה נפלאות גדולות לצדו כל"ת, וכן כל ההודאות הללו שאומרים על איזה נס מיוחד, כי לעולם חסדו, שהקשה דלכאורה מה הוא הרעש הגדול הלזה בכל הנסים המוזכרים שם, הא אין כל הטבע שצכל יום ויום פלא קטן מכל אלו הפלאות, רק הענין הוא כי כשהקצ"ה משנה הטבע, כגון שהוא קורע את הים שעה אחת וממטיר לחם מן השמים וכו', אעפ"י שכל אלו המה רק כטיפה מן הים נגד חידושי מעשי בראשית שצכל יום ויום, מ"מ ישפוט כל בר דעת מזה שאין הטבע נוהג כן מעצמו כי א"כ היה נוהג מעצמו לא היה יכול להשתנות לצורך שעה, וא"כ משינוי הקטן הלזה נדע שזה היוצר והצורא עושה נסים ונפלאות גדולות בכל יום, וזהו שאומרים 'לעושה נפלאות גדולות לצדו' היינו שלפי אותם

כי ענין נסי חודש ניסן היו בהתגלות הנסים כי אז נתגלו נסים גלויים לכל באי עולם, ונתגלה אשר הצוצ"ה משדד המערכה כוכבי השמים וכסליהם, אצל הנהגת הטבע איך השי"ת מנהיגם בחפצו ורצונו בהשגחתו על כל פרט ופרט עדיין לא נתאמת לכל באי עולם לאותן שאינם מצני צניה של תורה, והיו סוצרים שהשי"ת מסר עולמו לטבעיים המה הכוכבים ומזלות וע"י מתנהגת ההנהגה הטבעיית כפי שפיטת המזלות לכל זמן, זולת כשעולה צרצונו ית"ש לשדדס צנס, והנה בהגיע זמן הנס שנעשה לישראל בחודש אדר שהיה הנס טבעי צלא שידוד המערכה ואעפ"כ הכירו כולם כי יד ד' עשתה זאת ולא נסתפק שום אדם בדבר הזה, אזי נתוודה לכל שגם הנהגת הטבע הוא הכל בהשגחה נפלאה מאת המשגיח צרוך הוא וצ"ש, וממילא גם כל עסקי האדם צעוה"ז הכל הוא בהשגחת המשגיח ולא יוסיף ולא יגרע האדם צרוצ השתדלות וחריצות, ולא יאמר האדם (דצרים ח' י"ז) כחי ועוצם ידי עשה לי את החיל הזה, רק ידע עם לצבו כי השי"ת הוא המשגיח על הכל והוא הנותן לאדם כח ואומץ להשתכר ההון והעושר, וזה הדבר יהיה למד מהננס של חודש אדר שהיה בטבע וכו"ל, וצאס

הנפלאות של שעה אחת מאותה שעה
נכיר ונדע 'כי לעולם חסדו'.

ובדברים האלו כתב גם בבת עין
(פר' שקלים) לזכר מה שאנו
אומרים הן גאלתי אתכם אחרית
כראשית, עפ"י מה שאמר הרה"ק
מבארדיטשוב זי"ע לזכר אמרם
ז"ל צניסן נגאלו וצניסן עתידין לגאול,
שלאו דווקא צניסן כי תוכל להיות
הגאולה בחודש אדר, רק שתהיה
הגאולה בצחינת ניסן, וזה הוא הן
גאלתי אתכם אחרית ככראשית, כי
חודש אדר הוא אחרית לחודשי השנה
וחודש ניסן הוא ראשון לחודשי השנה,
וזהו הן גאלתי אתכם אחרית ר"ל
שאוכל לגאול אתכם בחודש אדר שהוא
אחרית לחודשים, ככראשית ר"ל בצחינת
ניסן שהוא ראשון לחודשי השנה.

וזוהו שדרשו בגמרא שהעביר מרדכי
ראשון של פסח צתענית וגם רש"י
הזכיר אצל פורים את חודש ניסן, כי
כדי להכיר צנסיס של חודש אדר צריכים
מתחילה לנסיס של חודש ניסן כי מהם
נשיג כי גם הנסיס שצתוך הטבע וכל
הטבע עצמו הכל הוא מאתו ית"ש
וכנ"ל.

[ב] זכור את אשר עשה לך עמלק וגו'
(דברים כ"ה י"ז) ולכאורה צריך

להצין אומרו 'לך' שנראה כמיותר כי
הלא הפסוק מונה ואומר מה שעשה
והיה די אם היה אומר זכור את אשר
עשה עמלק, וצ"ע פירש (שם) אם
שקרת צמדות ומשקלות הוי דואג מגרוי
האויב וכו', וגם דבריו צ"ע כי מה ענין
צמדות ומשקלות למלחמת עמלק.

ונראה הענין עפ"י המבואר כי קליפת
עמלק הוא גאוה ופירוד היפך
האחדות ועמלק גימטרי' 'רס', והנה
צמדות ומשקלות כאשר שני הצדדים
הם שווים אזי הוא המשקל הנכון,
אמנם כאשר נד אחד עולה למעלה
זהו הסימן שאין המשקל שווה, ונמצא
שמי שהוא משקר צמדות ומניח שיהיה
משקל אחד גדול מחצרו הרי הוא מרמו
על ענין הגאוה כי הלא זה גם ענין
הגאוה שהאחד מרגיש גדול מחצרו,
וגם קליפת עמלק היא מזה הענין,
ומוצן ממילא שהוא מגרה את האויב.

וזוה נראה גם הציאור צמה שאמר זכור
את אשר עשה 'לך' עמלק, דקדק
לומר 'לך' כי זה הוא הדבר שעשה לך
עמלק שתהיה רק 'לך' שתהיה מוצדל
משאר אנשים.

ונזכר להוסיף ציאור הכתוב הנ"ל,
שלכאורה צ"ל שפתח בלשון יחיד
ואמר זכור את אשר עשה לך עמלק

כמדדזר ליחיד ומסיים צדריך צלחתכם ממזרים לשון רבים, ולהנ"ל הוא מוזן היטב כי ר"ל שזה הוא שעשה עמלק שהיה כל אחד נחשב ליחיד בפני"ע אע"פ שיצאו ביחד ממזרים.

פר' זכור קידושא רבא תשע"ה

זכור את אשר עשה לך עמלק צדריך צלחתכם ממזרים, אשר קרך צדריך ויזנב בך כל הנחשלים אחריך ואתה עיף ויגע ולא ירא אלקים (דברים כ"ה, י"ז י"ח), והכתוב הזה צ"ב כי למה הדגיש הכתוב והזכיר כי היה זה צעת צלחתם מארץ מזרים, ולצאר אומרו 'אשר קרך', וגם מהו שהזכיר הכתוב מה שהיה העם 'נחשלים' והיינו שהיו חסרי כח מחמת חטאם והיה הענן פולטם שנראה זה הדבר כלימוד זכות על עמלק שלכן היה זכותו לשלוט בישראל, ולכאורה אין זה מקומו כי ראון הכתוב צבאן הוא להגדיל את אשר עשה וכמה היה צורר אותנו וכמה צריכים אנו לאויבו ולשונאו.

והנראה עפ"י דברי קדושת אל"ז אדמו"ר זללה"ה זי"ע בתפארת שמואל (זכור או"ז) שכתב להבין הענין מה שנזכרנו לזכור תמיד מכל

הנסים והנפלאות שעשה עמנו השי"ת רק יציא"מ, וזכירת עמלק, כי ענין גדול הנס צאלו שני הנסים הוא כי אף שהיו צבא המצב מאוד ולא היו יכולים להתפלל, וכמוש"כ צוה"ק שהיה הדיבור צגלות, ורק האנחה הייתה צידם וכמו שנאמר (שמות צ') ויאנחו ויזעקו, אך מה שצטחו צד' וצד' התהלל נפשם כי ירחם עליהם ומאשפות דלותם ירומם עי"ז זכו להישועה כי הצומח צד' ישוגב, וכמו כן צעמלק שהיה מעציב ומשפילם שפגמו בהחטאים דלא מהני תשובה ומה לכס עוד לעוק אל המלך, ועם כל זה היו מסתכלים כלפי מעלה וצומחים כי צרוב רחמיו וחסדיו יקבל אותם עי"ז זכו להישועה, וזה הוא ענין הזכירה שתמיד נזכר את זאת ונחזק את עצמנו בכל מקום וצבא זמן וצאיזה מצב שאנו עומדים כי השי"ת כל יכול ויקבל גם להשפל כמוני.

וזוהו שאמר 'אשר קרך' כי עמלק רצה ליטע בהם ייאוש ולהפכם ל'נחשלים' שאין להם תקווה חלילה ואין להם עוד חלק ונחלה בצלוקי ישראל וא"כ שוב אין יכולים להושע, וזהו ענין הזכירה שנזכר כי אע"פ שצבא המצב היינו באותו העת עכ"ז הצילנו הצוצ"ה, וזהו זכור את אשר עשה לך עמלק צדריך צלחתכם ממזרים וכו"ל.

למעט כמה שיותר ההנאה מזכר הפיגולים.

ובספורנו איתא (צענין מעשה העגל, שם) כי כאשר ראה משרע"ה אותם שמחים בקלקול שעשו כענין (ירמי' י"א ט"ו) כי רעתכי אז תעלוזי, בזה התקנף ונאש שיוכל לתקן המעוות באופן שיחזרו לתמותם ויהיו ראויים לאותן הלוחות, וזה שאמר משרע"ה לאהרן אחיו (שם, כ"א) מה עשה לך העם הזה כי הבאת עליי חטאה גדולה, ששמחו בקלקול במחולות מפני שקבעת להם אתה חג ליום המחרת וזה הוא רע מן הפשע והמרד שעשו בעגל.

וזוה הענין מה שהיה משרע"ה משצר הלוחות רק צעת רדתו מן ההר, כי רק כאשר ראה אותם צרעה שהיו ששים ושמחים בהעגל והצין שאין להם דרך תשובה לזכות לאלו הלוחות כי השמחה והוללות מהעצירה קשים מהעצירה וכמוס"כ הספורנו, רק אז שיצר אותם ולא קודם לכן כאשר סצר כי עדיין יש להם דרך תשובה.

וזוה שהדגישו ואמרו תלמידיו של רשב"י מפני 'שנהנו' מסעודתו של אותו רשע, כי אילו היו נאלצים לאכול מסעודת הרשע והיו הם מתרחקים מכל

פר' זכור סעודה שלישית תשע"ה

בגמרא צענין סעודתו של אחשוורוש איתא (מגילה י"ב ע"א) ששאלו תלמידיו את רשב"י מפני מה נתחייבו שונאיהן של ישראל שצאותו הדור כליה, ואמר להם אתם אמרו, אמרו לו מפני שנהנו מסעודתו של אותו רשע, ולכאורה צריך להצין תשובתם כי למה לא אמרו מפני שאכלו מסעודתו של אותו רשע.

ולא הבין עוד מה שהכתוב אומר צענין מעשה העגל (שמות ל"ב י"ט), ויהי כאשר קרב אל המחנה וירא את העגל ומחולות ויחר אף משה וישלך מידיו את הלוחות וישצר אותם תחת ההר, ולכאורה צ"ל למה לא שצרים מיד צעת שאמר לו הקב"ה לך רד כי שחת עמך וכי לא היה מאמין למה שהיה הוא ית"ש אומר לו ח"ו ולמה המתין מלשצרים עד שראה המחולות.

וזהנה ידוע המעשה באותם צחורי ישראל שנשצבו להיות חיילים בצבא הקיסר, ונכנסו אל הרה"ק מרדכי"ן זי"ע לשאול מה לעשות צענין אכילת צפר פגולים שנאנקים הם להציא אל פיהם, והשיב להם הרה"ק הנ"ל, כי עכ"פ לפחות ימנעו מלמנוך העצמות, וכוונתו הייתה כי עכ"פ יראו צעזעם

הנאה ולא היו אוכלים אלא כמי שכפאו
 ש-ד אזי לא היה נחשז להם לחסרון
 משא"כ עכשיו ש'נהנו' מסעודתו שלזה
 הדבר היו זריכים תיקון גדול.

פורים

סעודת היום תשע"ה

ב"ה שזכינו לקיים מצוות היום,
 קריאת המגילה, משלוח מנות
 ומתנות לאצוניים, וידוע אשר ממצוות
 אלו נתעוררים זכויות גדולות בשמים,
 אמנם מכל מצוה הלא זריכים לקחת
 לימוד על כל ימות השנה וכמו שמצא
 הדיבור בכל מצוה ומצוה.

והנה צענין קריאת המגילה ידוע מה
 שאיתא בספה"ק שענינה הוא
 לגלות כי הכל הוא מאתו ית"ש,
 וכמוש"כ הקדושת לוי (כללות
 הנסים א') כי צוה שאנו קוראים
 המגילה צפורים נקבע צמחשבותינו כי
 כל דבר הוא מאתו ית"ש ואין שום דבר
 מנצד הטבע.

אמנם צמחות משלוח מנות ומתנות
 לאצוניים מצינו בספה"ק שיש
 בהם לימוד על אחדות ואהבת רעים,
 וכמוש"כ כ"ק דו"ז אדמו"ר זללה"ה
 זי"ע בישבחה ישראל (פורים או"ג)
 כי עיקר חטאם היה שהיו צפירוד
 לצבות שהיה כאו"א צריה צפנ"ע,
 כמ"ש (אסתר ג') מפוזר ומפורד
 בין העמים, וממילא נפרדו ונתרחקו
 משרשם וכמאמה"כ (משלי י"ח)
 לתאווה יבקש נפרד, מי שהוא נפרד
 מכלל ישראל והוא צריה צפנ"ע ולא
 יתערב כלל בתוך כלל ישראל נעשה
 בעל תאוות צעוה"ז, וממילא עי"ז הוא
 נפרד מהשי"ת, ולכן היו צאים גם לזה
 החטא שנהנו מסעודתו של אותו רשע,
 כי איש ישראל אשר לבו אל ד' לא יוכל
 לשמוח אל גיל בעמים וליהנות מהם, כי

כך נעשו קרובים ונעשו אחד ממש, וזהו שכתבה אסתר בכל מלכות אחשורוש דברי שלום ואמת היינו שיתקנו הפגם שלהם שפגמו בפירוד לצבות ושיהיו בשלום לתכלית שיהיו מקורבים להאמת, וזה הוא גם תכלית מתנות לאציונים שידוע כי סוד הדקה הוא לקרב הנותן אל המקבל, ולקרב ה"א שנקראת בחינת דל להקצ"ה שהוא וי"ו, ועי"ו נשלם השם הוי"ה כנודע, וגם זה רמזה בדברי שלום ואמת ששלחה לקיים מתנות לאציונים שבוה מקרבין תיבת שם הוי"ה הנקרא אמת כנודע.

וזה הוא גם מה שצווי לעשות אותם ימי משתה ושמחה, כי גדולה כח לגימא שמקרבת את הרחוקים (סנהדרין ק"ג), והפירוש הוא עם אומרם ז"ל (שבת ק"ד) שקר מיקרבן מילי' אמת מירחקן מילי', וז"ש מקרבת את הרחוקים היינו תיבת אמת שהם רחוקים, וגם צי"א הם רחוקים מהאמת, וע"י הלגימה יצאו לאמת ויקרבו את האמת לגבי עצמם שהיה רחוק מהם עד עתה, עכתדה"ק.

ויותר מזה איתא בתפארת שלמה (רמזי פורים) לצאר אמרם ז"ל בגמרא (מגילה ז' ע"ב) אצי בר אצין ור' חנינא בר אצין הוה מחלפי סעודתייהו

נפשו מרה לו, כי רצון הצוצ"ה שיהיה עיקר השפע יורד והולך אל צי"י ורק התמלית לאו"ה, וכמו שהיה בזמן המקדש, ועתה ההיפך צעו"ה כי אלה הרשעים ואוה"ע לוקחים כל השפע ויש להם כח לעשות סעודה כזאת ואנו דוויים וסחופים ר"ל, רק מחמת פירוד הלצבות לצבם נתגשמו וזוהו אחור מהשי"ת ולא שמו לצם אל צער ישראל ולכן היו יכולים ליהנות מסעודת הרשע, וזאת הייתה גם הלישנא צי"א דהמן (מגילה י"ג) שאמר ישנו עם אחד שמקודם היה עם אחד, אמנם עכשיו הם נפרדים ממך ועי"ו היה יכול לקטרג עליהם כי כבר נמשכו אחר תאוות גופניות, ועי"ו אמרה אסתר לך כנוס את כל היהודים וזומו עלי, מלשון צומת הגידין קיבוצ הגידין, וזומו עלי שתחברם אללי וכל המחוצר לטהור טהור, וזה הדבר עשתה לתקן זה החטא.

וזה הוא ענין משלוח מנות כי ע"י המשלוח מנות יהיו אוהבים זא"ז ויצאו להתחברות ולאהבה, וזהו שמשמע מהגמרא (מגילה ז') שריבוי המשלוח הוא חסרון, והוא כי יען שהמשלוח מנות הוא רק להראות החיצה היתירה שמאחד לחברו שעי"כ הוא אוהב את את אלה המתנות, ומתוך

אהדדי, פי' ההשפעות שהיה ראוי לצוא עליהם, לגדל האהבה התפללו להמשיך השפע לזולתו, וזה הענין שתיקן מרדכי ציוס הזה מנחות משלוח מנות איש לרעהו, פי' המנות והשפע שראוי לצוא אליו היה מבקש עבור רעהו, וזהו עיקר האחדות צניי ישראל וזה שאמר (שם) קיימת צנו משלוח מנות איש לרעהו ומתנות לאציונים.

ובערבי נחל' (פר' מקץ) הציא צסם האלשיך דק' (צספר משאת משה) שכתב עה"כ (אסתר ז' כ"ז) ויודע הדבר למרדכי ויגד לאסתר ותאמר אסתר למלך צסם מרדכי, כי לכאורה אינו מובן למה לא אמר מרדכי בעצמו אל המלך, רק הענין הוא כי הנה כל קיוס עם ד' הוא ע"י האחדות כנודע (בר"ר ל"ח ו') מענין חיבור עצמים אפרים הנח לו (הושע ד' י"ז), וכן הוא צפרטות צאנשים פרטיים, אם יתחברו עצמם צאהבה אמיתית צלצ שלם שכל אחד ייטיב להשני, ויהיה כ"כ אהבה ציניהם עד שכל אחד מהם לא יחשוב טובת עצמו רק ישים כל מגמותיו אל טובת ותועלת חברו, אזי ממשיכים הנהגה זו על עצמם מהשי"ת, שכציכול יפנה מכל עסקיו ויחשוב רק להיטיב לאלו האנשים, כי נודע מה שאמרו רז"ל ד' צלך, שכל מה שהאדם מתנהג

כך ממשיך על עצמו מהשי"ת, משא"כ צאנשים שאין ציניהם אהבה גמורה אע"פ שגם שנאה אין ציניהם, מ"מ כיון שכ"א אינו חושב רק מטובת עצמו ואינו נותן לב על טובת חברו כך השי"ת אינו חושב ח"ו צטובתם, ולכן צכל עת צרה שיש ח"ו על האדם טוב לו שיתחבר צאהבה גמורה עם ריע אחד או יותר, ועי"ז יחשוב הקצ"ה לטובתם וינצל, וכן היה צמרדכי ואסתר, כי מרדכי לא חשב לעולם טובתו רק טובתה, ולכן בהתוודע לו מענין צגתן ותרש ידע כי המציל את המלך מהמוות ישיגהו יקר הרבה הגיד זאת לאסתר, ואמנם אסתר לא חשבה לעולם רק צטובת מרדכי לכן הגידה למלך צסם מרדכי, ועי"ז זכו ועזר להם ד' ולכל ישראל צזכותם, והוא כנ"ל שזה ענין יוס הפורים.

ועוד ענין יש צמנחות מתנות לאציונים לעורר רחמי ד' עלינו צכל מצב שהוא ואף אם אין אנו ראויים מצד מעשינו, וכמוש"כ בדתם סופר (דרשות, לו' אדר תקצ"ד) שזה הוא הענין מה שנותנין לכל מי שפושט יד.

יד"ר שכל אלו המצוות ילוו אותנו על כל שאר ימות השנה ולהתצרך צכל מילי דמייטב.

